

springbooks

ระหว่าง เรา สูญหาย

1991

ยี่สิบเจ็ดเรื่องสั้น
เรื่องราว 'ระหว่างเรา'
ที่สูญหายระหว่างทาง

springbooks

ร.น.ว.บ
157
สุนทรีย

1991

เจียน

Olfaix

ภาพประกอบ

หนังสือบางเล่มทำให้เราได้ค้นพบ รู้จัก และเข้าใจตัวเราเอง

- 1991

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ระหว่างเราสูญหาย

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Springbooks

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์

และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6883-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระวร

บรรณาธิการบริหาร พรชนก บัวสุข • บรรณาธิการ รัชตวรรณ กรวโภา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิมลเกษณ์ เขยกลั่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตตอุทิศชัยกุล, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รักษ์ทอง, รมิดา แสงสวัสดิ์

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวระขอ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีสาร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ระหว่างเราสูญหาย ประโยคนี้ไม่ได้เป็นเพียงชื่อหนังสือ
ที่วาดด้วยเรื่องความสุขและความเศร้าเท่านั้น แต่เป็นประโยค
ที่ทำให้เราได้กลับมาทบทวนตัวเองและสิ่งรอบๆ ตัวว่า ระหว่าง
ทางที่เราเติบโตมานั้นมีอะไรที่ 'เรา' เผลอทำมันหล่นหายไปบ้าง
อาจจะเป็นความสัมพันธ์ดีๆ อาจจะเป็นใครสักคน อาจจะเป็น
ความทรงจำในวัยเยาว์ หรืออาจจะเป็น 'ตัวเรา' ที่หล่นหายไป

หลายครั้งที่เราโฟกัสเพียงสิ่งสำคัญรอบๆ ตัวที่สูญหายไป
จนทำให้สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นทั้งความสุขและความเศร้าใน
เวลาเดียวกัน ซึ่งบางครั้ง เราก็เก็บความรู้สึกเหล่านั้นไว้นาน
จนลืมไปว่า 'ตัวเรา' นี้แหละที่จะแตกสลายและสูญหายไป
หากเรายังมองไม่เห็นความสำคัญของตัวเราเอง

แต่ไม่ว่าอย่างไร การสูญหายระหว่างทางของ ‘ตัวเรา’
ก็ทำให้เราเติบโตเป็นตัวเราในวันนี้ บางอย่างที่หล่นหายก็นำ
สิ่งที่ดีมาให้ และบางอย่างที่หล่นหายก็ทำให้เราค้นพบ ‘ตัวเรา’
ในแบบที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อน

**“ทุกความสุขที่สูญหายมักทำให้เราได้เรียนรู้เสมอ
และทุกความเศร้าที่สูญหายมักทำให้เราได้เริ่มต้นใหม่เสมอ”**

springbooks

คำนำผู้เขียน

ในระหว่างทางที่เติบโต

ฉันมักทำบางอย่างหล่นหายไปเสมอ

บางครั้งก็ทำหายไปด้วยความตั้งใจ บางคราวก็ไม่ได้ตั้งใจ

สิ่งนั้นอาจเป็นความสุข รอยยิ้ม

และใครบางคนที่ฉันหลงลืมไป กระทั่งตัวฉันเอง

แม้เวลาจะล่วงเลยผ่านไป

ฉันก็ยังรู้สึกเสียใจกับการสูญเสียสิ่งนั้นไปอยู่เสมอ

ฉันได้แต่ทำความเข้าใจอยู่เงียบๆ คนเดียวว่า

ถ้าฉันมีโอกาสได้มีความสุขอีกครั้ง

ได้พบเจอใครในชีวิตที่มีความหมายต่อตัวฉัน

ฉันจะถนอมรักษาไว้ให้ดีที่สุด

แม้รู้ว่าทุกอย่างในโลกนี้จะไม่มีคำว่าตลอดไปก็ตาม

สารบัญ

01 ความสุขที่สูญหาย

• ควินบุห์รี ณ รูฟ ทือป บาร์	4
• มิทละเยิน	10
• ไฮเดรนเยีย	18
• บุคคลสูญหาย	24
• ทุกวันฉันแตกสลาย	30
• แอคตัส	36
• นกนางนวล	42
• หนังสือเล่มเดิม	48
• ชาลีถึงรีเบกกา	54
• บ้าน	58
• ฝนดาวตกสิโณนிடส์	62
• ฟอ์เกตมีนอต	68

02 ความเศร้าที่สูญหาย

• ผมได้กลิ่นของความรักเศร้า	76
• เด็กหญิงในสวนดอกคามลเลีย	86
• เราในวัยยี่สิบสาม	90
• วาฬ 52 เอิร์ธ	94
• ฝน	98
• ดวงอาทิตย์ไม่เคยแผดเผาดวงจันทร์	104
• เสียงกระดิ่งในวันพฤหัสบดี	108
• แมวลายส์	122
• ถึงตัวฉัน	128
• มาร์คและจูเลียต	132
• ไม่มีสิ่งใดคงอยู่	138
• ดวงดาวสีรุ้ง	144
• ลูซิเดิร์ม	150
• กล้องส่อง	156
• จดหมายจากเนปจูน	162

• คำขอบคุณ	168
• เกี่ยวกับผู้เขียน	170
• เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	172

แต่...
ผู้ที่ทำตัวตนแสนนาง
ระหว่งการเดินทาง

01

ความสุข
ที่สูญหาย

คว้นบูนรี
ณ รุฟ ห้อป บาร์

“เราสัมผัสกันและกันเท่าที่จำเป็น
ไม่มากเกินไปจนเกินไป และไม่น้อยไปกว่าที่เป็น
เหมือนความสัมพันธ์ของเราที่ยังไม่เคยถูกพูดถึง
มันไม่ห่างไปมากกว่านั้น และไม่ใกล้กว่าที่เป็น”

คืนนั้นเรานั่งด้วยกันเกือบตีสอง หากเขาไม่รู้จักรับ
เจ้าของร้าน เราคงได้กลับพร้อมคนอื่น ๆ ตั้งแต่เที่ยงคืนกว่า

มีเพียงแสงไฟสลัวไม่กี่ดวงที่ทำให้รู้ว่าร้านปิดแล้ว

ในเวลานั้นบาร์ช่างเงียบงัน เมื่อเทียบกับตอนที่นักท่อง-
ราตรีแปลกหน้าพลัดเปลี่ยนเวียนไป

เท่าที่ฉันจำได้ ในเวลานั้นเสียงที่สอดแทรกมาในอากาศ
นอกจากเสียงขวดแก้วกระทบกันจากฝีมือบาร์เทนเดอร์หนุ่ม
และพนักงานในบาร์ คงมีเพียงเสียงหัมม์ข่มของเขาที่ลอยอยู่
ในอากาศเคล้ากลิ่นแอลกอฮอล์

เราคือนักดื่มคนพิเศษที่นั่งอยู่ริมระเบียง รูฟ ท็อป
บาร์ ย่านถนนพระอาทิตย์ ขณะที่คนอื่น ๆ เตรียมตัวกลับบ้าน
ไม่ก็หาร้านนั่งต่อ ระหว่งนั้นฉันกับเขานั่งสูดอากาศบนชั้น
ดาดฟ้า มองรถแล่นไปมาจากมุมสูงของรูฟ ท็อป บาร์

เขาเปิดลิस्टเพลงที่ชอบจากมือถือให้ฉันฟัง หนึ่งในเพลง
ที่ถูกเลือกสำหรับค่ำคืนนี้ คือเพลง *Affection* ของวง Cigarettes

After Sex พลังหยิบบุหรืออกจากซองมาคาบไว้ที่ริมฝีปาก
พยายามจุดไฟอยู่ห้ำถึงหกครั้งจนติด

‘Cigarettes After Sex อย่างงั้นสินะ’ ฉันคิดในใจ

แต่เราก็ไม่เคยร่วมรักกันมาก่อน อันที่จริงเรายังรู้จักกัน
ได้ไม่นานนัก ความสัมพันธ์ของเราค่อยๆ ดำเนินไป เหมือน
ความเย็นในแก้วเบียร์ของเขาที่ค่อยๆ ลดลงไม่มีผิด แต่บางที
มันก็เร้าร้อนด้วยปฏิกิริยาของแอลกอฮอล์

ฉันสะดุดกับท่อนหนึ่งของเพลงที่ว่า ‘Sometimes we
talk all night long, we don’t shut up.’

‘เหมือนเราตอนนี้เลย’ ฉันคิด

ดนตรีบรรเลงไปแบบโหวงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่บทสนทนา
ของเราอยู่ในความเงียบกว่า 5.12 นาที

ก่อนหน้านี้ เราเล่าเรื่องวัยเด็กให้กันและกันฟัง ความรัก
แบบป๊อปี้เลิฟในช่วงมัธยมปลาย หรือชีวิตมหาลัยที่เต็มไปด้วย
เรื่องโสดเฟิน และความสำมะเลเทเมา เขาเป็นคนที่คุยสนุก
จนแทบไม่มีช่องว่างให้เราต้องอยู่กับความเงียบ ส่วนฉัน
นะเหรือ ฉันเป็นนักฟังที่ดี แม้อาจปะติดปะต่อเรื่องราวที่เขา
เล่าได้ไม่เก่งเท่าไร

นั่นคงเพราะฉันดื่มน้ำตาลเข้ม และปริมาณแอลกอฮอล์
ที่ไหลเวียนอยู่ทั่วทุกส่วนของร่างกาย สติของฉันจึงค่อยๆ เลื่อน
หายไปตามระยะเวลาที่ได้ใช้ร่วมกับเขาในค่ำคืนนี้

“เพลงจบแล้ว ชอบไหม”

“เพราะนะ” ฉันยิ้ม

“เคยฟัง The 1975 Coldplay หรือ Radiohead ไหม”

“เคยได้ยินบ้าง แต่จริงๆ ฉันไม่ถนัดฟังเพลงแนวนี้เท่าไร
แต่ถ้าถามเรื่องซีรี่ย์ ฉันตอบได้ทุกเรื่องเลยนะ” ฉันหัวเราะ

“คุณชอบฟังเพลงแนวนี้หรือ” ฉันถามต่อ

“จริงๆ ก็ฟังได้หลายแนวนะ เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ วันนี้
ชอบเพลงนี้ พรุ่งนี้อาจไม่ชอบแล้วก็ได้ บางเพลงพอฟังบ่อย ๆ
สักพักก็เอียนไปเลยก็มีเหมือนกัน”

“ถ้าแบบนั้น วันนี้นั่งอยู่กับฉัน พรุ่งนี้อาจจะไปกับอีกคน
แบบนี้หรือ” ฉันแกล้งพูด

“การฟังเพลงกับการคบคนมันเหมือนกันที่ไหนเล่า” เขา
ยิ้มก่อนยกแก้วขึ้นดื่ม

จากนั้นเขาก็จุดบุหรี่ตัวที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ ฉันไม่ทันได้นับ
รู้แค่ว่าเขาหยิบมันขึ้นมาค่อนข้างถี่

เราสัมผัสกันและกันเท่าที่จำเป็น ไม่มากเกินไป
และไม่น้อยกว่าที่เป็น เหมือนความสัมพันธ์ของเราที่ยังไม่เคย
ถูกพูดถึง

‘ไม่ห่างไปมากกว่านั้น และไม่ใกล้กว่าที่เป็น’

ถึงตอนนี้ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ก็ซึมซาบไปทั่วร่างกาย
ผิวของเขาที่ฉันสัมผัสข้างอบอุ่น

บาร์กำลังปิด ไฟในร้านค่อย ๆ ดับลง ใกล้หมดเวลา
แล้วสินะ ฉันขอให้เขาเปิดเพลงเดิมอีกรอบก่อนที่เราจะกลับ